

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

13. juli 2006 *

I sag T-413/03,

Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd, Shandong (Kina), ved advokats O. Prost,
V. Avgoustidi og E. Berthelot,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop, som befuldmægtiget, bistået af
avocat G. Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. Scharf og K. Talabér-Ricz,
som befuldmægtigede,

* Processprog: engelsk.

og af

Degussa Knottingley Ltd, London (Det Forenede Kongerige), ved avocat F. Renard,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1656/2003 af 11. september 2003 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af para-cresol med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 234, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne E. Martins Ribeiro og K. Jürimäe,

justitssekretær: fuldmægtig K. Andová,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 9. februar 2006,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- 1 Artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2238/2000 af 9. oktober 2000 (EFT L 257, s. 2, herefter »grundforordningen«), har følgende ordlyd:

»En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.«

- 2 Grundforordningens artikel 2, stk. 3, har følgende ordlyd:

»Sælges samme vare ikke eller ikke i tilstrækkelige mængder i normal handel [...], fastsættes den normale værdi for samme vare på grundlag af produktionsomkostningerne i oprindelseslandet plus et rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste [...]«

3 Grundforordningens artikel 2, stk. 5, har følgende ordlyd:

»Omkostningerne beregnes normalt på grundlag af optegnelser, der føres af den part, som er omfattet af undersøgelsen, forudsat at sådanne optegnelser er i overensstemmelse med almindeligt anerkendte bogføringsprincipper i det pågældende land, og det påvises, at oplysningerne på en rimelig måde afspejler de omkostninger, der er forbundet med produktion og salg af den pågældende vare.

En fordeling af omkostninger, der beror på en fast praksis, kan lægges til grund. Omkostninger fordeles i øvrigt på grundlag af omsætningen, medmindre en anden fremgangsmåde er mere berettiget [...]«

4 Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), bestemmer følgende:

»I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra [...] Folkerepublikken Kina [...] fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1-6, hvis det [...] er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare [...]«

Sagens faktiske omstændigheder

5 Sagsøgeren er et kinesisk selskab, der fremstiller og eksporterer para-cresol.

- 6 Para-cresol er et giftigt organisk kemisk stof, som findes i forskellige renhedsgrader, og som alle har samme grundlæggende fysiske og kemiske egenskaber og anvendelser. Para-cresol anvendes i industrien som mellemprodukt i fremstillingen af andre produkter. Ved fremstillingen af para-cresol, som sker ved hjælp af forskellige kemiske produkter, fremkommer alt efter den produktionsproces, der anvendes, et eller flere biprodukter. Blandt disse biprodukter kan nævnes natriumsulfit og en fenolforbindelse, som også anvendes i industrien.
- 7 Som følge af en klage indgivet den 13. maj 2002 af selskabet Degussa Knottingley Ltd (herefter »DKL«), der er den eneste producent af para-cresol i Fællesskabet, indledte Kommissionen en antidumpingprocedure i overensstemmelse med grundforordningens artikel 5 vedrørende importen af para-cresol fra Folkerepublikken Kina.
- 8 Meddelelsen om indledning af denne procedure blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 27. juni 2002 (EFT C 153, s. 7, herefter »meddelelsen om indledning«).
- 9 Ved telefax af 12. juli 2002 gav sagsøgeren sig til kende over for Kommissionen med henblik på at blive medtaget i stikprøven af de producenter, der kan medtages i henhold til grundforordningens artikel 17.
- 10 Ved telefax af 16. juli 2002 oplyste Kommissionen — der havde bemærket, at sagsøgeren var i besiddelse af et fuldstændigt antidumping-spørgeskema til brug for importører og eksportører til Fællesskabet (herefter antidumping-spørgeskemaet) — at dette spørgeskema skulle fremsendes til Kommissionen i udfyldt stand senest den 26. august 2002.

- 11 Ved telefax af 24. juli 2002 oplyste Kommissionen sagsøgeren om, at det kun var afsnit A (generelle oplysninger), B (den pågældende vare), C (operative statistikker), D (eksportsalget af det pågældende produkt til Fællesskabet) og de relevante dele (eksportsalg) i afsnit G (justeringer — rimelig sammenligning) og afsnit H (data-oplysninger) i antidumping-spørgeskemaet, der skulle være Kommissionen i hænde senest den 26. august 2002. Kommissionen tilføjede, at hvis den efter gennemførelsen af en undersøgelse tildelte sagsøgeren den anmodede behandling, der gives de selskaber, der driver virksomhed efter markedsøkonomiske principper, skulle sagsøgeren også inden for en frist, som derefter ville blive meddelt selskabet, udfylde afsnit E, F og de relevante dele (hjemmesalg) i spørgeskemaets afsnit G og H.
- 12 Ved skrivelse af 26. august 2002 fremsendte sagsøgeren sine svar på spørgsmålene i antidumping-spørgeskemaets afsnit A-D til Kommissionen. Sagsøgeren oplyste, at selskabet på grund af sommerferie ikke havde kunnet indsamle alle oplysningerne vedrørende spørgeskemaets afsnit G, og tilføjede, at det ville gøre sit bedste for at fremsende disse oplysninger til Kommissionen snarest muligt.
- 13 Ved skrivelse af 30. september 2002 oplyste Kommissionen sagsøgeren om, at den behandling, der anvendes for selskaber, der driver virksomhed efter markedsøkonomiske principper, var blevet tildelt sagsøgeren. Kommissionen bemærkede, at den havde modtaget sagsøgerens svar på spørgsmålene i afsnit A-D i antidumping-spørgeskemaet, og anmodede sagsøgeren om at fremsende svarene på spørgsmålene i spørgeskemaets afsnit E-H inden den 8. november 2002. Kommissionen gav udtryk for, at den nøje overholdelse af fristerne ikke alene vedrørte fremsendelsen af besvarelsen af antidumping-spørgeskemaet, men også alle de øvrige anmodninger og oplysninger, som sagsøgeren måtte ønske at forelægge for Kommissionen. Kommissionen meddelte sagsøgeren, at selskabets besvarelse af spørgeskemaet ville være det primære grundlag, som Kommissionen ville basere sig på for at påvise, at der eventuelt var tale om dumping, og angav, at et besøg på stedet med henblik på at efterprøve de afgivne oplysninger ville blive foretaget af Kommissionens tjenestemænd.

- 14 Ved skrivelse af 1. oktober 2002 meddelte sagsøgeren Kommissionen, at selskabet havde visse rettelser til de oplysninger, der blev givet i besvarelsen af 26. august 2002 af antidumping-spørgeskemaet, og det vedlagde skrivelserne forskellige dokumenter med disse rettelser.
- 15 Ved telefax af 2. oktober 2002 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at de afgivne svar i visse dele af afsnit A, C og D i antidumping-spørgeskemaet var ufuldstændige, og anmodede selskabet om at fremsende de manglende oplysninger inden den 16. oktober 2002.
- 16 Sagsøgeren besvarede denne anmodning ved telefax af 16. oktober 2002.
- 17 Sagsøgeren fremsendte svarene på spørgsmålene i afsnit E, F, G og H i antidumping-spørgeskemaet til Kommissionen den 8. november 2002.
- 18 Kommissionen bekræftede ved telefax af 15. november 2002, at der ville blive foretaget en kontrolundersøgelse på stedet, og anmodede sagsøgeren om at foranledige, at alle de oplysninger, som var blevet anvendt til at forberede besvarelsen af antidumping-spørgeskemaet, og alle de medarbejdere hos sagsøgeren, som havde deltaget i forberedelsen heraf, eller som havde kendskab til fremstillingen, salget eller den regnskabsmæssige behandling af det omhandlede produkt, var til disposition ved undersøgelsen. Kommissionen tilføjede, at selskabet, hvis det under forberedelsen af dette besøg opdagede, at der var fejl i svarene på antidumping-skemaet, skulle give Kommissionen de korrekte oplysninger samt en klar angivelse af fejlen og dens årsag.
- 19 Ved telefax af 18. november 2002 underrettede sagsøgeren Kommissionen om, at nogle af svarene i visse dele af afsnit E, F og G i antidumping-spørgeskemaet, som

var blevet fremsendt til Kommissionen den 8. november 2002, var ukorrekte eller ufuldstændige, og fremlagde berigtigelser. Sagsøgeren oplyste navnlig beløbene på de samlede fabrikationsomkostninger (total manufacturing costs) og produktionsomkostninger (total costs of production) for para-cresol, oplysninger for hvilke de relevante rubrikker i antidumping-spørgeskemaet ikke var blevet udfyldt i de svar, som blev fremsendt den 8. november 2002. Sagsøgeren bemærkede, at der i disse beløb var foretaget fradrag for fabrikations- og produktionsomkostningerne for biprodukterne, og oplyste beløbet for disse omkostninger.

- 20 Kommissionens tjenestemænd foretog kontrolundersøgelsen på stedet den 25. og 26. november 2002.
- 21 Kommissionen vedtog den 20. marts 2003 forordning (EF) nr. 510/2003 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af para-cresol med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 75, s. 12, herefter »den midlertidige forordning«). Det blev anført i 25. betragtning til forordningen om fastsættelsen af den normale værdi, der anvendes på samarbejdsvillige eksporterende producenter med status som selskab, der driver virksomhed på markedsøkonomiske vilkår, at det var »nødvendigt at beregne den normale værdi i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i grundforordningen«.
- 22 Ved skrivelse af 21. marts 2003 fremsendte Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 14, andet afsnit, til sagsøgeren en kopi af den midlertidige forordning og i medfør af grundforordningens artikel 20, stk. 1, et dokument med titlen »Afsnit II — Beskrivelse af dumping« (Part II — Explanation of Dumping), med oplysning om de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, der lå til grund for indførelsen af den midlertidige told (herefter »den foreløbige underretningsskrivelse«). Kommissionen opfordrede sagsøgeren til at fremsende eventuelle bemærkninger til disse dokumenter inden den 22. april 2003.

- 23 Der blev i punkt 1.1.1, sidste afsnit, i den foreløbige underretningsskrivelse henvist til bilag I, der indeholdt en berigtiget oversigt af beløbene for de samlede produktionsomkostninger (total costs of production) for para-cresol. Bortset fra ændringer, der fulgte af en anden opdeling af energiomkostningerne og debitering af lejeomkostningerne, var der tale om de beløb, der blev oplyst af sagsøgeren den 8. november 2002.
- 24 Ved telefax af 22. april 2003 fremsendte sagsøgeren sine bemærkninger vedrørende den midlertidige forordning og den foreløbige underretningsskrivelse til Kommissionen. Sagsøgeren omtalte i første del af selskabets bemærkninger biprodukterne ved fremstilling af para-cresol, den omstændighed, at Kommissionen ikke havde foretaget fradrag for biprodukternes produktionsomkostninger i de samlede produktionsomkostninger for para-cresol, samt at det efter sagsøgerens opfattelse var nødvendigt at foretage et sådant fradrag. Sagsøgeren anmodede Kommissionen om at tage hensyn til disse bemærkninger og udskille produktionsomkostningerne for biprodukterne fra omkostningerne for para-cresol.
- 25 Den 19. maj 2003 blev der afholdt et møde mellem sagsøgeren og Kommissionen i Kommissionen.
- 26 Som opfølgning af mødet fremsendte sagsøgeren ved telefax af 26. maj 2003 yderligere oplysninger til Kommissionen vedrørende fradraget for omkostningerne for biprodukterne.
- 27 Ved skrivelse af 11. juli 2003 fremsendte Kommissionen til sagsøgeren i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 2-4, en endelig underretningsskrivelse (general disclosure document) vedrørende de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, der lå til grund for indførelsen af en endelig antidumpingtold (herefter »den endelige underretningsskrivelse«), der indeholder et afsnit, »Afsnit II — Beskrivelse af dumping« (Part II — Explanation of Dumping), der omhandler bemærkningerne fra parterne efter vedtagelsen af den midlertidige forordning. Kommissionen opfordrede sagsøgeren til at fremsende selskabets bemærkninger vedrørende den endelige underretningsskrivelse inden den 23. juli 2003.

- 28 I punkt 3.1, femte afsnit, i den endelige underretningsskrivelse og punkt 1.1 i førnævnte dokument om parternes bemærkninger henviste Kommissionen til sagsøgerens anmodning om et fradrag for produktionsomkostningerne for biprodukterne. Kommissionen anførte, at den havde afvist denne anmodning med henvisning til, at den ikke var underbygget af dokumentbeviser, og at de indhentede dokumenter ved kontrolundersøgelsen på stedet angav, at de direkte omkostninger allerede var blevet fordelt på forskellige produkter, hvilket svarede til den oprindelige besvarelse af antidumping-spørgeskemaet.
- 29 Tabellen med de samlede fabrikationsomkostninger (total manufacturing costs) for para-cresol, som fremgår af bilag I i afsnittet i den endelige underretningsskrivelse om parternes bemærkninger, gengav i kolonnen »TOTAL PC« de samme tal, som Kommissionen opstillede i den tabel, som er bilagt den foreløbige underretnings-skrivelse og nævnt i præmis 23 ovenfor.
- 30 Den 22. juli 2003 blev der afholdt et møde mellem sagsøgeren og Kommissionen i Kommissionen.
- 31 Ved telefax af 23. juli 2003, suppleret ved telefax af 25. juli 2003, fremsendte sagsøgeren sine bemærkninger til Kommissionen vedrørende den endelige underretningsskrivelse og nogle dokumenter.
- 32 I første del af sagsøgerens bemærkninger i telefaxen af 23. juli 2003 kom selskabet tilbage til, at Kommissionen ikke i den endelige underretningsskrivelse havde fratrasket omkostningerne for biprodukterne, og til nødvendigheden af at foretage et sådant fradrag.

- 33 Den 18. august 2003 vedtog og offentliggjorde Kommissionen sit forslag til Rådets forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af para-cresol med oprindelse i Folkerepublikken Kina (KOM(2003) 505 endelig, herefter »forslag til endelig forordning«).
- 34 Ved telefax af 25. august 2003 besvarede Kommissionen sagsøgerens bemærkninger fra den 23. juli og den 25. juli 2005 til den endelige underretningsskrivelse. For så vidt angår spørgsmålet om fradraget for omkostningerne til biprodukterne svarede Kommissionen, at de oplysninger, som blev givet af sagsøgeren den 18. november 2002, var fremkommet efter fristen for fremsendelse af svarene på antidumping-spørgeskemaet og kun en dag inden afrejsen for Kommissionens team til kontrolbesøget, at oplysningerne var utilstrækkeligt begrundet, og at de derudover blev modsagt af de af sagsøgeren fremlagte oplysninger under kontrolbesøget på stedet. Endelig angav Kommissionen, at anmodningen om fradrag for produktionsomkostningerne for biprodukterne var blevet indgivet efter den foreløbige underretningsskrivelse af 21. marts 2003, dvs. efter kontrolbesøget, og følgelig kunne de oplysninger, som var vedlagt bilag II til sagsøgerens seneste bemærkninger fra den 25. juli 2003, ikke længere kontrolleres, og indtægterne fra salget af biprodukterne kunne ikke fratrækkes i det pågældende produkts produktionsomkostninger.
- 35 Ved telefax af 29. august 2003 besvarede sagsøgeren Kommissionens telefax af 25. august 2003.
- 36 Den 11. september 2003 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1656/2003 af 11. september 2003 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af para-cresol med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 234, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). 12.

betragtning til den anfægtede forordning, som er identisk med 12. betragtning til forslaget til den endelige forordning, har følgende ordlyd:

»[Sagsøgeren] hævdede, at produktionsomkostningerne for to andre varer skulle trækkes fra de samlede produktionsomkostninger, da de fremstilles ved den samme produktionsproces, men sælges særskilt. [Sagsøgeren] kunne ikke fremlægge dokumentation som bevis for denne påstand. Det fremgik rent faktisk af de dokumenter, der blev indhentet på stedet, at de direkte omkostninger allerede var blevet fordelt på de forskellige varer i overensstemmelse med den oprindelige besvarelse af spørgeskemaet. Denne påstand måtte derfor afvises.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 37 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. december 2003 har sagsøgeren anlagt denne sag.
- 38 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 2. april 2004 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 16. juni 2004 har formanden for Rettens Fjerde Afdeling taget denne begæring til følge. Ved skrivelse af 24. august 2004 meddelte Kommissionen Retten, at den gav afkald på at afgive interventionsindlæg, men at den ville give møde under den mundtlige forhandling.
- 39 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 7. maj 2004 har DKL anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande.

- 40 Ved særskilte begæringer indleveret til Rettens Justitskontor den 8. juli 2004 har sagsøgeren modsat sig DKL's interventionsbegæring og subsidært anmodet om fortrolig behandling over for DKL af visse oplysninger indeholdt i stævningen, svarskriftet og replikken. Ved dokument af samme dato har Rådet anmodet om fortrolig behandling af visse dele af sagsakten i forhold til DKL, hvorved Rådet præciserede, at anmodningen herom var fremsat i samråd med sagsøgeren og i det væsentlige svarede til dennes anmodning om fortrolig behandling.
- 41 Efter at sammensætningen af Rettens afdelinger var blevet ændret fra den 13. september 2004, blev den refererende dommer i dennes egenskab som afdelingsformand tilknyttet Femte Afdeling, som denne sag følgerig er blevet henvist til.
- 42 DKL fik tilladelse til at intervenere ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 11. november 2004. Da der blevet givet tilladelse til denne intervention i henhold til procesreglementets artikel 116, stk. 6, om begæringer, der indgives for sent, traf formanden for Femte Afdeling ikke afgørelse vedrørende anmodningerne om fortrolig behandling, men tilkendegav, at der i fornødent omfang ville blive taget hensyn til disse anmodninger ved udarbejdelsen af retsmøderapporten og den dom, der vil blive afsagt.
- 43 Sagsøgeren har anmodet Retten om som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse at pålægge Kommissionen at fremlægge beregninger, der begrundes dens vurdering af den skade, der forvoldes industrien i Fællesskabet.
- 44 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

⁴⁵ Rådet har, med støtte fra Kommissionen og DKL, nedlagt følgende påstande:

— Rådet frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

⁴⁶ Sagsøgeren har til støtte for annullationspåstanden fremført tre anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af pligten til at vurdere den normale værdi på en hensigtsmæssig og rimelig måde og af princippet om omhyggelig sagsbehandling. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og retten til kontradiktion. Det tredje anbringende vedrører den omstændighed, at den beregnede normale værdi i strid med grundforordningens artikel 2, stk. 3, ikke kun udgør værdien for et lignende produkt.

⁴⁷ Indledningsvis skal det første anbringende undersøges.

Parternes argumenter

- 48 Sagsøgeren gør gældende, at selskabet har givet alle de fornødne oplysninger til tiden, og bestrider, at oplysningerne om fradraget for produktionsomkostningerne for biprodukterne blev givet efter kontrolundersøgelsen på stedet. Sagsøgeren har subsidiært gjort gældende, at Kommissionen i henhold til Fællesskabets retspraksis og praksis fra Verdenshandelsorganisationens organer (WTO) kan tage hensyn til forsinkede svar, dog forudsat at andre parter proceduremæssige rettigheder ikke skades herved, eller det bevirker en urimelig forlængelse af proceduren.
- 49 I øvrigt har Rådet tilsidesat omsorgspligten og ikke udvist tilstrækkelig omhu. Det følger for det første af retspraksis, at når en faktisk omstændighed vedrørende fastsættelsen af den normale værdi, som meddeles myndighederne i løbet af undersøgelsen, er tilstrækkelig til at rejse tvivl om rigtigheden af den af myndigheden valgte metode, skal myndigheden foretage en grundig undersøgelse af den berørte parts forslag, og for det andet, at Kommissionen, selv om en part i forbindelse med besvarelsen af spørgsmålene skal indrette sig efter den form, der kræves af Kommissionen, og i modsat fald fremkomme med en passende redegørelse, skal overholde sin omsorgspligt og handle med omhu og foretage en korrekt fortolkning af de af parten fremlagte oplysninger. Sagsøgeren har især fremhævet Rettens dom af 18. september 1995, Nölle mod Rådet og Kommissionen (sag T-167/94, Sml. II, s. 2589), af 24. oktober 2000, Fresh Marine mod Kommissionen (sag T-178/98, Sml. II, s. 3331), og af 8. juli 2003, Euroalliances m.fl. mod Kommissionen (sag T-132/01, Sml. II, s. 2359).
- 50 Det følger af ovenstående, at Kommissionen ikke burde have set bort fra reglen i antidumpingsager om, at omkostningerne for biprodukter ikke skal medregnes, men tværtimod trækkes fra. Kommissionen forholdt sig imidlertid fuldstændig tillukket over for sagsøgerens gentagne forsøg på at rette institutionens fejl i denne forbindelse.

- 51 Sagsøgeren har i replikken påberåbt sig grundforordningens artikel 6, stk. 8. Denne bestemmelse pålægger Kommissionen en væsentlig påpasselighedspligt, som følger af Domstolens praksis om beskyttelse af retten til kontradiktion. Da Kommissionen ikke ifølge sagsøgeren stod over for en eksportør, der ikke ville samarbejde, måtte den ikke anvende reglen om foreliggende faktiske oplysninger (der fremgår af grundforordningens artikel 18, stk. 1), men den skulle træffe de nødvendige foranstaltninger i hele undersøgelsesperioden for at bestræbe sig for bedst muligt at undersøge alle de fremlagte beviser, og den burde have ændret udformningen af spørgeskemaet og af den undersøgelse, som Kommissionen krævede, for at tilpasse den til det bestemte produkt, som er genstand for undersøgelsen. Sagsøgeren har også påberåbt sig grundforordningens artikel 18, stk. 3, og gjort gældende, at de fremlagte oplysninger i det foreliggende tilfælde under alle omstændigheder ikke var af dårlig kvalitet.
- 52 Sagsøgeren har nærmere gennemgået disse oplysninger og bestrider, at de er ukorrekte eller utilstrækkelige, og gør gældende, at det er Kommissionen, der ikke har formået at vurdere dem korrekt. Sagsøgeren har især gjort gældende, at selskabets anmodning af 8. november 2002, som ændret den 18. november 2002, klart drejede sig om et fradrag for omkostningerne for biprodukterne. Sagsøgeren gør gældende, at selskabet under kontrolbesøget berørte dette spørgsmål og gav Kommissionen forskellige bevisdokumenter, især salgsfakturaer for biprodukterne. Efter den midlertidige forordning havde sagsøgeren på ny, men forgæves forsøgt at forklare Kommissionen spørgsmålet vedrørende biprodukterne og havde fremsendt supplerende dokumenter til Kommissionen.
- 53 Rådet har, med støtte fra Kommissionen og DKL, gjort gældende, at sagsøgeren ikke har fremsendt alle oplysningerne vedrørende de to biprodukter for fremstilling af para-cresol rettidigt. Den af sagsøgeren påberåbte retspraksis vedrørende dette punkt har kun berørt spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen kan godtage oplysninger, der fremsendes efter udløbet af fristen. Med hensyn til henvisningerne til visse afgørelser fra WTO forklarer sagsøgeren hverken de konklusioner, der kan udledes heraf, eller relevansen heraf. Sådanne beslutninger, som ikke er bindende for Fællesskabets retsinstanser, bestyrker under alle omstændigheder Rådets standpunkt.

- 54 For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu støtter de af sagsøgeren påberåbte domme ikke selskabets opfattelse, fordi Kommissionen og Rådet har overholdt alle de forpligtelser med hensyn til fremgangsmåden, der følger af disse domme.
- 55 For det første drejer det sig således i det foreliggende tilfælde ikke om, hvorvidt institutionerne ikke har taget hensyn til reglen i antidumpingsager om, at omkostningerne for biprodukterne ikke skal medregnes, men om, hvorvidt sagsøgeren på behørig vis havde forklaret, at produktionsomkostningerne for para-cresol, der var angivet i svaret af 8. november 2002, omfattede omkostningerne for biprodukterne.
- 56 For det andet har Kommissionen taget hensyn til oplysningerne om biprodukterne, som sagsøgeren gav i skrivelserne af 8. november og 18. november 2002 samt under kontrolbesøget. Da sagsøgeren ifølge Rådet under dette besøg havde bekræftet, at omkostningerne for biprodukterne blev fordelt særskilt, og da dette fremgik af de dokumenter, der blev indhentet på stedet, sluttede Kommissionen, at disse omkostninger ikke kunne medregnes i produktionsomkostningerne for para-cresol. Resultatet kunne være blevet anderledes, såfremt sagsøgeren på dette tidspunkt havde forklaret, at produktionsomkostningerne for biprodukterne ikke blev fordelt særskilt og direkte, og at beløbet på [fortroligt]¹ kinesiske yuans (CNY) udgjorde værdien af salget (hvilket sagsøgeren faktisk hævdede efter den foreløbige underretning).
- 57 For det tredje blev de oplysninger, som blev afgivet efter kontrolbesøget, ikke godtaget, fordi de ikke kunne efterprøves. Der er intet i den af sagsøgeren påberåbte retspraksis, der gør det muligt at slutte, at institutionerne skal acceptere oplysninger, der ikke kan efterprøves, og som er afgivet efter udløbet af fristerne, især ikke efter et kontrolbesøg.

1 — Fortrolige oplysninger udeladt.

58 Rådet har i duplikken præciseret, at grundene til, at Kommissionen ikke accepterede fradraget for omkostningerne til biprodukterne, for det første var, at sagsøgerens besvarelse af antidumping-spørgeskemaet var ufuldstændig, for det andet, at sagsøgeren under kontrolbesøget ikke på ny hverken havde forklaret problemstillingen eller fremvist fakturaerne, og for det tredje, at de øvrige oplysninger, som blev fremlagt under høringerne efter kontrolbesøget, var i modstrid med de tidligere afgivne oplysninger og ikke kunne efterprøves inden for de i grundforordningens bestemmelser foreskrevne frister. Herudover er ingen af de sprog, der tales i Kina, et officielt EU-sprog, og det påhviler ikke Kommissionen at oversætte de af en eksportør fremlagte dokumenter til støtte for en anmodning om reduktion af sine produktionsomkostninger fra kinesisk til et EU-sprog.

59 Sagsøgeren har i modsætning til, hvad selskabet foregiver, ikke samarbejdet fuldt ud med Kommissionen. Det er kvaliteten af de fremlagte oplysninger og ikke mængden, der er afgørende. Rådet har yderligere bemærket, at Kommissionen i videst muligt omfang har efterprøvet rigtigheden af beviserne med den fornødne omhu. Det ville ikke uden et andet kontrolbesøg have været muligt at undersøge de nye fremlagte oplysninger, som var i strid med de tidligere oplysninger.

60 Med hensyn til sagsøgerens henvisning til retten til kontradiktion har Rådet anført, at Kommissionen på ingen måde har tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion. Kommissionen gav ved adskillige lejligheder sagsøgeren adgang til at fremsætte bemærkninger. Det er snarere sagsøgeren, der ved at fremsende forsinkede, modstridende og ufuldstændige oplysninger har gjort dårlig brug af sine rettigheder.

Rettens bemærkninger

61 Det følger af retspraksis, at Fællesskabets institutioner med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af

de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (jf. Domstolens dom af 7.5.1987, sag 240/84, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 19, Rettens dom af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 51, af 17.7.1998, sag T-118/96, Thai Bicycle Industry mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 32, af 4.7.2002, sag T-340/99, Arne Mathisen mod Rådet, Sml. II, s. 2905, præmis 53, og af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 48).

62 Det følger heraf, at Fællesskabets retsinstansers prøvelse af institutionernes skøn må begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbar urigtig vurdering af de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (Domstolens dom i sagen NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, præmis 19, og dom af 22.10.1991, sag C-16/90, Nölle, Sml. I, s. 5163, præmis 12, samt Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 67, dommen i sagen Thai Bicycle mod Rådet, præmis 33, dommen i sagen Arne Mathisen mod Rådet, præmis 54, og dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 49).

63 Det skal dog bemærkes, at når fællesskabsinstitutionerne besidder en vid skønsebeføjelse, må der lægges endnu større vægt på overholdelsen af de garantier, som fællesskabsretten giver med hensyn til den administrative sagsbehandling, og disse garantier omfatter bl.a. kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag, den pågældendes ret til at fremføre sine synspunkter samt kravet om, at afgørelsen skal være forsynet med en tilstrækkelig begrundelse (Domstolens dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, præmis 14, og dommen i sagen Nölle mod Rådet og Kommissionen, præmis 73).

64 Selv om Fællesskabets retsinstanser i denne sammenhæng med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, herunder især antidumpingforanstaltninger, ikke kan gribe ind i den vurdering, som er forbeholdt fællesskabs-

myndighederne, påhviler det dem imidlertid at sikre, at institutionerne har taget hensyn til alle de relevante omstændigheder, og at de har vurderet oplysningerne i sagen med al den omhu, der er nødvendig for, at det kan lægges til grund, at den beregnede normale værdi er blevet fastsat på en rimelig måde (Nölle-dommen, præmis 13, Rettens dom i sagen Ferchimex mod Rådet, præmis 67, samt dom af 12.10.1999, sag T-48/96, Acme mod Rådet, Sml. II, s. 3089, præmis 39, og dommen i sagen Fresh Marine mod Kommissionen, præmis 73-82). I denne forbindelse fremgår det klart af ordlyden af artikel 2, stk. 3, i grundforordningen, at samtlige de deri opregnede metoder til fastsættelse af den normale værdi i form af en beregnet værdi skal anvendes på en sådan måde, at beregningen bliver rimelig, idet dette rimelighedsbegreb udtrykkeligt er omhandlet i bestemmelsens stk. 3 (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 35, og dommen i sagen Acme mod Rådet, præmis 37).

- 65 Det bemærkes i øvrigt, at selv om det i henhold til grundforordningen påhviler Kommissionen som undersøgelsesmyndighed at afgøre, om der foregår dumping med hensyn til det produkt, der er omfattet af antidumpingsagen, og om det forårsager skade, når det bringes i fri omsætning i Fællesskabet, og selv om det derfor i denne forbindelse ikke tilkommer institutionen at frigøre sig for en del af den bevisbyrde, der påhviler den i denne forbindelse (jf. i denne retning Rettens dom af 17.12.1997, sag T-121/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 2391, præmis 74, og dommen i sagen Acme mod Rådet, præmis 40), forholder det sig ikke desto mindre således, at grundforordningen ikke tillægger Kommissionen undersøgelsesbeføjelser, der gør det muligt for den at tvinge de producenter eller eksportører, som er genstand for en klage, til at deltage i undersøgelsen eller fremlægge oplysninger. Under disse omstændigheder er Rådet og Kommissionen afhængige af parternes frivillige samarbejde om at forsyne institutionerne med de nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister. I denne sammenhæng er parternes besvarelse af spørgeskemaet, der omhandles i grundforordningens artikel 6, stk. 2, og den efterfølgende undersøgelse, som Kommissionen kan foretage på stedet efter artikel 16 i samme forordning, afgørende for antidumpingprocedurens gennemførelse. Selve antidumpingproceduren rummer en risiko for, at institutionerne tager hensyn til andre oplysninger end dem, der er indeholdt i besvarelsen af spørgeskemaet, hvilket tilskynder virksomhederne til at samarbejde loyalt og påpasseligt (jf. i denne retning Rettens dom i sagen Acme mod Rådet, præmis 42-44, og dom af 28.10.1999, sag T-210/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 3291, præmis 71).

- ⁶⁶ Det følger endvidere af Domstolens praksis, at der med henblik på fortolkningen af grundforordningens bestemmelser om oplysning af de berørte parter bl.a. skal tages hensyn til de krav, der følger af overholdelsen af kontradiktionsprincippet. Disse krav skal således overholdes ikke blot inden for rammerne af procedurer, der kan føre til sanktioner, men også i forbindelse med undersøgelser, der går forud for vedtagelsen af antidumpingforordninger, og som kan påvirke de berørte virksomheder umiddelbart og individuelt og påføre dem skade (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 15).
- ⁶⁷ Endelig følger det af retspraksis, at selv om det er berettiget at fastsætte en svarfrist for de af en antidumpingprocedure berørte virksomheders fremsendelse af svar og oplysninger til institutionerne, med henblik på en korrekt afvikling af proceduren inden for de i grundforordningen fastsatte frister, har institutionerne et meget vidt skøn for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at tage svar og oplysninger, der er blevet fremsendt til dem efter udløbet af den fastsatte frist, i betragtning. I det omfang en sådan hensyntagen ikke skaber risiko for, at andre parters proceduremæssige rettigheder skades, eller medfører en uretmæssig forlængelse af proceduren, kan den ikke anses for uregelmæssig (jf. dommen i sagen Euroalliances m.fl. mod Kommissionen, præmis 81).
- ⁶⁸ Det er inden for disse rammer, at det skal undersøges, om Rådet — som hævdet af sagsøgeren — har tilsidesat sin pligt til at udvise omhu ved undersøgelsen og ikke har opfyldt sin pligt til at fastsætte den normale værdi på en rimelig måde.
- ⁶⁹ Artikel 2, stk. 3, i grundforordningen definerer to alternative metoder for fastsættelsen af den normale beregnede værdi for en vare. I henhold til den første metode, som er relevant i det foreliggende tilfælde, beregnes den normale værdi på grundlag af produktionsomkostningerne plus et rimeligt beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste.

70 I det foreliggende tilfælde er spørgsmålet, om Kommissionen og Rådet — i betragtning af de oplysninger, de var i besiddelse af — med føje kunne lægge til grund, at produktionsomkostningerne for biprodukterne til para-cresol ikke skulle fradrages produktionsomkostningerne for dette produkt, fordi de angiveligt var blevet henregnet direkte til ovennævnte biprodukter.

Sagsøgerens svar af 8. november 2002 på antidumping-spørgeskemaet og telefaxen af 18. november 2002

71 I det foreliggende tilfælde oplyste sagsøgeren over for Kommissionen inden kontrolbesøget, at produktionen af para-cresol gav anledning til fremstilling af to biprodukter, en fenolforbindelse og aluminiumsulfid — som egentlig var natrium-sulfid, således som berigtiget af sagsøgeren under kontrolbesøget — og at disse biprodukter havde deres egne økonomiske afsætningsmuligheder. Sagsøgeren anførte også over for Kommissionen, at produktionsomkostningerne for de to biprodukter i undersøgelsesperioden beløb sig til [fortroligt] CNY. Disse oplysninger fremgik af afsnit E-G i sagsøgerens svar af 8. november 2002 på antidumping-spørgeskemaet og navnlig for så vidt angår det sidstnævnte beløb af tabellerne »ECCOP (F-4,6)« og »DMCOP (F-4,7)«, der var bilagt punkt seks og syv i afsnit F-4, »Produktionsomkostninger«, i spørgeskemaet, samt af sagsøgerens telefax af 18. november 2002 med rettelser til dette svar for så vidt angår særligt en hensyntagen til omkostningerne for biprodukterne.

72 Telefaxen af 18. november 2002 havde nærmere bestemt til formål dels at udfylde lakunerne i svaret af 8. november 2002 med hensyn til nogle af de rubrikker i omkostningstabellen, der fremgår af det første punkt i afsnit F-4, »Produktionsomkostninger«, i antidumping-spørgeskemaet (herefter »tabel F-4.1«), dels at oplyse Kommissionen om, at de beløb, der nu var angivet i denne tabel, afspejlede fradraget for produktionsomkostningerne for biprodukterne. Selv om de samlede produktionsomkostninger for para-cresol i undersøgelsesperioden ifølge beløbene i tabel F-4.1, som affattet den 8. november 2002, således var på [fortroligt] CNY, blev dette

samlede beløb i den version af tabellen, der blev fremsendt til Kommissionen den 18. november 2002, nedsat til [fortroligt] CNY.

- 73 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren ved telefax af 18. november 2002 anmodede om, at produktionsomkostningerne for para-cresol i undersøgelsesperioden blev fastsat til [fortroligt] CNY og ikke [fortroligt] CNY, dvs. en nedsættelse på [fortroligt] CNY, der ifølge sagsøgeren svarer til produktionsomkostningerne for biprodukterne i undersøgelsesperioden.
- 74 Det bemærkes endvidere, at beløbet på [fortroligt] CNY, lige som beløbet på [fortroligt] CNY, allerede fremgik af svaret af 8. november 2002. Sidstnævnte beløb fremgik af rubrikken »Undersøgelsesperiode/Samlede produktionsomkostninger« (IP/Total Production Cost) i den sammenfattende omkostningstabel angivet i afsnit F-4, punkt 2, i det antidumping-spørgeskema, der blev fremsendt til Kommissionen den 8. november 2002 (herefter »tabel F-4.2«).
- 75 Det skal imidlertid bemærkes, at både den midlertidige forordning og den foreløbige underretningsskrivelse alene har grundlag i de oplysninger, der fremgår af tabel F-4.1, som affattet den 8. november 2002, og at de ikke omtaler — om så blot i form af en afvisning — telefaxen af 18. november 2002 og rettelserne heri.
- 76 Retten formoder, at den omstændighed, at telefaxen af 18. november 2002 ikke var omtalt i hverken den midlertidige forordning eller den foreløbige underretnings-skrivelse, kan forklares ved Kommissionens fortolkning af denne telefax og dens standpunkt ved kontrolbesøget den 25. november og den 26. november 2002.

Kommissionens fortolkning af telefaxen af 18. november 2002

- 77 Det følger af Rådets skriftlige indlæg og dets svar på Rettens spørgsmål i retsmødet, at Kommissionen ved læsningen af telefaxen af 8. november 2002 vurderede, at sagsøgeren foretog en direkte henførelse af produktionsomkostningerne for biprodukterne til disse biprodukter ifølge en analytisk regnskabsmæssig metode, kaldet »udbytte«.
- 78 Denne metode består ifølge Rådet i en direkte fordeling af produktionsomkostningerne, foretaget på grundlag af udbytte, på de forskellige produkter, der stammer fra produktionsprocessen. Det følger af anvendelsen af denne metode, at produktionsomkostningerne for det i denne sag omhandlede produkt ikke omfatter produktionsomkostninger for biprodukterne. Denne metode adskiller sig ifølge Rådet fra en anden metode, nemlig »markedsværdien«, som fastsættes på grundlag af biprodukternes markedsværdi eller salgpris. Denne metode benytter ikke en direkte fordeling af omkostningerne for disse biprodukter, men indebærer et fradrag for disse omkostninger fra det i sagen omhandlede produkts produktionsomkostninger.
- 79 Grunden til, at Kommissionen ved en første undersøgelse og læsningen af telefaxen af 18. november 2002 vurderede, at sagsøgeren anvendte udbyttemetoden, ligger i, at sagsøgeren i de to af sagsøgeren indsatte fodnoter i denne telefax, hvori sagsøgeren forklarede grundene til de rettelser, der blev foretaget til svarene i antidumping-spørgeskemaet, talte om produktionsomkostninger for biprodukterne og ikke om markedsværdien eller salgsprisen.

Kontrolbesøget og den midlertidige forordning

- 80 Det bemærkes, at parterne er uenige med hensyn til indholdet af deres drøftelser vedrørende biprodukterne under kontrolbesøget. Mens sagsøgeren således gør

gældende, at selskabet under dette besøg klart genfremsatte anmodningen om fradrag, som allerede var blevet fremsat skriftligt den 18. november 2002, og at sagsøgeren blev forsikret om, at Kommissionen havde forstået denne anmodning, gør Kommissionen derimod gældende, at sagsøgeren bekræftede over for Kommissionen, at produktionsomkostningerne for biprodukterne var blevet henført direkte til biprodukterne, hvilket gjorde det muligt for Kommissionen at antage, at der ikke var anledning til at trække dem fra.

81 Med hensyn til spørgsmålet om, hvordan denne misforståelse kunne eller burde være opklaret, bemærkes, at selv om Kommissionen nødvendigvis havde sin egen fortolkning af telefaxen af 18. november 2002 i tankerne, da den bragte spørgsmålet om biprodukterne op under kontrolbesøget, og som var begrundet i ordlyden af fodnoterne i telefaxen — hvilken fortolkning udelukkede ethvert fradrag — kunne institutionen alligevel ikke ignorere ordlyden af rettelserne opgjort i tal, som blev angivet i denne telefax til svaret af 8. november 2002. Følgelig måtte eller burde Kommissionen have været opmærksom på modstriden mellem dens umiddelbare tolkning af telefaxen af 18. november 2002, nævnt ovenfor i præmis 77, og anmodningen opgjort i tal om nedsættelse af beløbet for produktionsomkostningerne for para-cresol, som blev fremsat i denne telefax og nævnt i præmis 73 ovenfor.

82 Det må imidlertid konstateres, at Kommissionen ikke har søgt at løse denne modstrid.

83 Det følger således af Rådets skriftlige indlæg, at Kommissionen stillede sagsøgeren »et præcist spørgsmål«, nemlig om sagsøgeren direkte fordelte de relevante omkostninger under hensyn til udbytte opnået ved produktionen af para-cresol. Sagsøgeren svarede bekræftende. Dette svar »bekræftede« Kommissionen i sin antagelse om, at der ikke skulle foretages et fradrag for omkostningerne for biprodukterne. Derfor fandt Kommissionen det uden interesse at undersøge omkostningerne for biprodukterne yderligere. Der henvises også i sagsøgerens skriftlige indlæg til Kommissionens manglende interesse for spørgsmålet vedrørende

biprodukterne, så snart sagsøgeren havde svaret på Kommissionens spørgsmål herom. Ordlyden af referatet af kontrolbesøget, udarbejdet af Kommissionen den 3. december 2002 og fremlagt af Rådet som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten, samt erklæringerne i retsmødet, underbygger også denne beskrivelse af drøftelserne mellem sagens parter med hensyn til biprodukterne under kontrolbesøget.

⁸⁴ Det følger af ovenstående, at Kommissionen, efter sagsøgerens svar på spørgsmålet om en hensyntagen til biprodukterne, ikke over for sagsøgeren angav de konsekvenser, som den udledte af dette svar, dvs. at der ikke ville blive foretaget et fradrag for omkostningerne for biprodukterne, selv om disse konsekvenser var i strid med tallene i telefaksen af 18. november 2002, som angav, at produktionsomkostningerne for para-cresol skulle fastsættes til [fortroligt] CNY og ikke [fortroligt] CNY, dvs. en nedsættelse på [fortroligt] CNY, der ifølge sagsøgeren svarer til produktionsomkostningerne for biprodukterne, og som således reelt indeholdt en anmodning om fradrag for omkostningerne for biprodukterne.

⁸⁵ Det bemærkes, at sagsøgeren — idet der intet var blevet angivet fra Kommissionen om disse vanskeligheder — ikke på dette tidspunkt i undersøgelsen var i stand til at vide, at Kommissionen havde konkluderet, at der ikke var anledning til at trække omkostningerne for biprodukterne fra. Det var således kun Kommissionen, der kunne være vidende om — og derfor kunne gøre opmærksom på — modstriden mellem anmodningerne opgjort i tal, angivet i telefaksen af 18. november 2002, og den måde, hvorpå Kommissionen agtede at anvende omkostningerne for biprodukterne. Kommissionens tavshed under kontrolbesøget berettigede i denne sammenhæng sagsøgeren til at antage, at sagsøgerens anmodning om fradrag var blevet forstået, og at dette ikke under de forhåndenværende omstændigheder gav anledning til vanskeligheder.

⁸⁶ Rådet og Kommissionen gjorde dog i retsmødet gældende, at grunden til, at Kommissionen ikke i den midlertidige forordning foretog fradrag for omkostningerne for biprodukterne, er, at sagsøgeren ikke i sit svar på antidumping-spørgeskemaet afgav tilstrækkelige oplysninger, der kunne begrunde et sådant

fradrag. Det tilkommer imidlertid ikke institutionerne at sætte sig i parternes sted med hensyn til besvarelsen af antidumping-spørgeskemaet eller at foretage en »undersøgelse hele horisonten rundt«. Rådet og Kommissionen har også gjort gældende, at Kommissionen under kontrolbesøget — også henset til den korte tid, den havde — var berettiget til at begrænse sig til at registrere sagsøgerens svar uden at skulle reagere på dem.

⁸⁷ Det er korrekt — hvilket fremgår af den i præmis 65 nævnte retspraksis — at det ikke påhviler Kommissionen at handle på vegne af de berørte parter, når der skal indhentes oplysninger, som det påhviler disse at afgive i en antidumpingundersøgelse. Det bemærkes særligt, at selv om Kommissionen er forpligtet til i videst muligt omfang at efterprøve rigtigheden af de af de berørte parter afgivne oplysninger, på grundlag af hvilke dens konklusioner udarbejdes (jf. grundforordningens artikel 6, stk. 8), forudsætter denne pligt, at parterne samarbejder med Kommissionen, som omhandlet i grundforordningens artikel 18. Ifølge denne bestemmelse kan der i tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat i grundforordningen, eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger. Det samme gælder, hvis en berørt part har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger.

⁸⁸ Det bemærkes for så vidt først, at det er ubestridt, at sagsøgeren ikke på noget tidspunkt i antidumping-proceduren gjorde sig skyldig i ikke at ville samarbejde, som omhandlet i grundforordningens artikel 18.

⁸⁹ Det bemærkes herefter og især, at Rådets og Kommissionens argument, hvorefter grunden til, at Kommissionen ikke i den midlertidige forordning havde foretaget et fradrag for omkostningerne for biprodukterne, var, at sagsøgeren hverken i besvarelsen af antidumping-spørgeskemaet eller under kontrolbesøget havde fremlagt oplysninger, der i tilstrækkeligt omfang berettigede et sådant fradrag, ikke er i overensstemmelse med de faktiske forhold.

- 90 Det er således ikke på grund af en sådan påstået utilstrækkelighed af de af sagsøgeren fremlagte oplysninger, at Kommissionen ikke har fratrasket omkostningerne for biprodukterne, men på grund af den omstændighed, at Kommissionen havde forstået de af sagsøgeren afgivne oplysninger og svar således, at sagsøgeren ikke ønskede dette fradrag. Som det fremgår af præmis 83 ovenfor, mente Kommissionen under kontrolbesøget at være blevet »bekræftet« i sit standpunkt, som blev indtaget umiddelbart ved læsningen af telefaksen af 18. november 2002, og ifølge hvilket der ikke skulle foretages et fradrag for omkostningerne for biprodukterne.
- 91 Hvis Rådets og Kommissionens standpunkt — der støttes på et anbringende om, at det er utilstrækkeligheden af de oplysninger, der blev afgivet til støtte for anmodningen om fradrag, som har begrundet, at der ikke blev foretaget noget fradrag — var korrekt, ville Kommissionen have været foranlediget til straks under kontrolbesøget at angive over for sagsøgeren, at denne anmodning om fradrag, identificeret som sådan, ikke som den forelå, var vedlagt en tilstrækkelig begrundelse til, at den effektivt kunne tages i betragtning. Endvidere, og uanset om Kommissionen måtte have undladt at underrette sagsøgeren om denne utilstrækkelighed under kontrolbesøget, måtte det i det mindste påhvile Kommissionen ved udførelsen af sin oplysnings- og begrundelsespligt — der udtrykkeligt er fastsat i henholdsvis artikel 20, stk. 1, og artikel 14, stk. 2, i grundforordningen, og som er fastslået i den retspraksis, som er citeret i henholdsvis præmis 66 og 63 ovenfor — i den foreløbige underretningsskrivelse og den midlertidige forordning at angive, at anmodningen om fradrag for omkostningerne for biprodukterne blev afvist, fordi der ikke var tilstrækkeligt bevis herfor. Retten bemærker imidlertid, at hverken den foreløbige underretningsskrivelse eller den midlertidige forordning overhovedet nævner spørgsmålet om fradraget for omkostningerne for biprodukterne.
- 92 Den måde, hvorpå Kommissionen har fortolket telefaksen af 18. november 2002, og den omstændighed, at denne institution ikke meddelte sagsøgeren, at der var en modsigelse mellem den metode, den ville anvende over for omkostningerne for biprodukterne, og de tal, der var angivet i den omhandlede telefax, har bevirket, at Kommissionen ikke under kontrolbesøget var i stand til at foretage nogen af de undersøgelser, som ville være nødvendige at foretage, hvis — efter at den ovennævnte modsigelse var kommet frem i lyset — en drøftelse var blevet indledt mellem parterne, hvilket kunne have bidraget til at opklare misforståelsen og ført Kommissionen til at konstatere, at sagsøgeren anmodede om et fradrag for omkostningerne for selskabets biprodukter.

- 93 I denne forbindelse kan de argumenter, der blev fremført i retsmødet, og ifølge hvilke Kommissionen, henset til det begrænsede tidsrum, der blev afsat til kontrolbesøget, og omfanget af de oplysninger, der skulle undersøges, kun var forpligtet til ved denne undersøgelse passivt at notere sagsøgerens svar med henblik på en efterfølgende analyse heraf, ikke tiltrædes.
- 94 Selv om det således er korrekt, at Kommissionen ikke i forbindelse med en antidumpingundersøgelse, og især ikke under et kontrolbesøg, kan være forpligtet til at træde i stedet for parterne, som skal samarbejde loyalt og effektivt med Kommissionen ved at afgive nødvendige og præcise oplysninger, forholder det sig ikke desto mindre således, at Kommissionen ikke, når henses til sagens særlige omstændigheder, uden at tilsidesætte sin pligt til at undersøge sagen omhyggeligt kunne undlade at gøre sagsøgeren opmærksom på den modsigelse, som den havde eller burde have opdaget mellem dels de talmæssige oplysninger i telefaksen af 18. november 2002, dels den omstændighed, at den forstod sagsøgerens svar således, at selskabet ikke anmodede om fradrag for omkostningerne for biprodukterne.
- 95 For så vidt de ovenfor nævnte argumenter endvidere måtte skulle forstås således, at Kommissionen havde brug for at foretage en efterfølgende analyse af sagsøgerens svar for dermed at kunne tage endelig stilling med hensyn til den metode, der skulle anvendes vedrørende omkostningerne for biprodukterne, bemærkes, at dette modsiges af den omstændighed, at Kommissionen ved kontrolbesøget mente at være blevet bekræftet i dens standpunkt om den metode, der skulle anvendes vedrørende de nævnte omkostninger, og at den følgelig ikke længere fandt det nødvendigt at undersøge dette forhold.
- 96 Det fremgår af samtlige ovenstående bemærkninger, at Kommissionen henset til sagens særlige omstændigheder har begået en åbenbar fejl i sin vurdering af ordlyden af telefaksen af 18. november 2002 og tilsidesat sin pligt til — som anført i den i ovenfor i præmis 64 nævnte retspraksis — at sikre, at der er taget hensyn til alle de relevante omstændigheder, og til at vurdere oplysningerne i sagen med al den

omhu, der er nødvendig for, at det kan lægges til grund, at den beregnede normale værdi er blevet fastsat på en rimelig måde.

- 97 Det skal følgelig vurderes, om disse ulovligheder, som forekom, da den midlertidige forordning blev udstedt, bevirker, at den anfægtede forordning er ulovlig. Den omstændighed, at Kommissionen har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat sin forpligtelse til at gennemføre en omhyggelig undersøgelse på det indledende stadie i antidumpingproceduren, medfører nemlig ikke nødvendigvis, at den endelige forordning vedtaget af Rådet er ulovlig.

Den anfægtede forordning

- 98 Rådet har i 12. betragtning til den anfægtede forordning — der er en nøjagtig gengivelse af formuleringen af ordlyden til forslaget til den endelige forordning, som var udarbejdet af Kommissionen — behandlet spørgsmålet om biprodukterne i følgende vendinger:

»[Sagsøgeren] hævdede, at produktionsomkostningerne for to andre varer skulle trækkes fra de samlede produktionsomkostninger, da de fremstilles ved den samme produktionsproces, men sælges særskilt. [Sagsøgeren] kunne ikke fremlægge dokumentation som bevis for denne påstand. Det fremgik rent faktisk af de dokumenter, der blev indhentet på stedet, at de direkte omkostninger allerede var blevet fordelt på de forskellige varer i overensstemmelse med den oprindelige besvarelse af spørgeskemaet. Denne påstand måtte derfor afvises.«

- 99 Retten bemærker, at Kommissionen og Rådet i forslaget til den endelige forordning og i den anfægtede forordning har opretholdt den metode, der blev anvendt på omkostningerne for biprodukterne, da den midlertidige forordning blev udstedt.

- 100 Kommissionen og Rådet opretholdt således beløbet på *[fortroligt]* CNY, der på det indledende stadie, da den midlertidige forordning blev udstedt, blev angivet som en produktionsomkostning for para-cresol, såvel som beslutningen om ikke at fratrække omkostningerne for biprodukterne, med hensyn til hvilke hverken Rådet eller Kommissionen bestrider, at de findes og afsættes, hvilket blev bekræftet af disse institutioner som svar på et spørgsmål fra Retten i retsmødet, hvilket er tilført retsbogen.
- 101 Det skal derfor undersøges, om beslutningen om ikke at trække omkostningerne for biprodukterne fra, har ført til — da den blev gentaget ved udstedelsen af den endelige forordning og især ved udstedelsen af den anfægtede forordning — en tilsidesættelse af pligten til at sikre, at der er taget hensyn til alle de relevante omstændigheder, og til at vurdere oplysningerne i sagen med al den omhu, der er nødvendig for, at det kan lægges til grund, at den beregnede normale værdi er blevet fastsat på en rimelig måde, som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 64 ovenfor.
- 102 Rådet har i det væsentlige fremført fire argumenter for Retten til støtte for, at det var berettiget at opretholde den løsning i den anfægtede forordning, som blev angivet, da den midlertidige forordning blev udstedt.
- 103 Rådet har med det første argument gjort gældende, at sagsøgerens svar i antidumping-spørgeskemaet var ufuldstændigt.
- 104 Det bemærkes imidlertid, at dette argument omhandler forhold, der ligger forud for den midlertidige forordning, og som derfor allerede eksisterende forud for denne forordning. Uanset om dette imidlertid måtte være korrekt, har argumentet ikke hindret Kommissionen i at erkende — stiltiende, men nødvendigvis — at der, da den midlertidige forordning blev udstedt, eksisterede biprodukter, som blev solgt, og at

omkostningerne for disse produkter skulle behandles efter en særlig metode, der bestod i, at de ikke skulle trækkes fra med henvisning til, at disse omkostninger var blevet fordelt direkte på biprodukterne. Dette argument angiver derfor ikke begrundelsen for, at Kommissionen og Rådet i forslaget til den endelige forordning og i den anfægtede forordning — på grundlag af en åbenbar vurderingsfejl og en tilsidesættelse af pligten til at undersøge sagen omhyggeligt — opretholdt den løsning, der blev angivet, da den midlertidige forordning blev udstedt.

105 Rådet har med det andet argument gjort gældende, at sagsøgeren ikke under kontrolbesøget på ny havde forklaret problemet om biprodukterne eller fremvist fakturaerne for dem.

106 Det bemærkes, at dette andet argument heller ikke kan tiltrædes, da det også vedrører forhold, der forelå inden den midlertidige forordning, og som derfor allerede eksisterede forud for denne forordning. Det påståede forhold om, at sagsøgeren ikke på ny havde forklaret problemet under kontrolbesøget og fremvist fakturaerne for salget af biprodukterne — forudsat at det er rigtigt, hvilket sagsøgeren i øvrigt udtrykkeligt har bestridt — har ikke forhindret Kommissionen i også i den sammenhæng at erkende, at der forelå og blev solgt biprodukter, da den midlertidige forordning blev udstedt, og giver ikke på nogen måde en forklaring på, hvorfor den behandling, der blev anvendt på omkostningerne for biprodukterne på dette stadie, blev opretholdt i den anfægtede forordning.

107 Endelig bemærkes det, at selv om det som hævdet af Rådet antages, at sagsøgeren ikke afgav yderligere oplysninger, da kontrolbesøget blev foretaget, skyldes dette alene, at Kommissionens holdning havde berettiget sagsøgeren til at formode, at sagsøgerens anmodning om fradrag var blevet forstået, og at den ikke som fremsat gav anledning til vanskeligheder (jf. præmis 85 ovenfor). Retten finder — hvilket på intet punkt blev bestridt af parterne i retsmødet — at hvis Kommissionen havde omtalt den foreliggende modsigelse mellem de talmæssige angivelser i telefaksen af 18. november 2002 og det, der var dens forståelse af sagsøgerens svar, ville der være indledt en drøftelse mellem parterne, og spørgsmålet om biprodukterne ville være blevet opklaret.

- 108 Retten skal præcisere, at disse betragtninger på ingen måde er udtryk for, at Kommissionen burde have foretaget en »undersøgelse hele horisonten rundt«. Det drejer sig kun om at udlede konsekvenserne af de pligter, anført i præmis 63 og 64 ovenfor, som påhviler den institution, der besidder en vid skønsebeføjelse, til omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag og vurdere oplysningerne i sagen med al den omhu, der er nødvendig for, at det kan lægges til grund, at den beregnede normale værdi er blevet fastsat på en rimelig måde. Det følger af disse forpligtelser, at med forbehold af tilfælde af manglende samarbejde, som er omhandlet i grundforordningens artikel 18, hvilket ikke foreligger i denne sag, skal institutionerne, når de ikke med rimelighed kan mene at have tilstrækkelig klarhed over et spørgsmål, som ikke desto mindre er direkte relevant for beregningen af den normale værdi, signalere dette klart over for den pågældende virksomhed. Denne pligt er et sidestykke til pligten i medfør af grundforordningens artikel 6, stk. 8, til så vidt muligt at sikre, at de oplysninger, som de berørte parter meddeler, og som lægges til grund for de afgørelser, der træffes, er korrekte.
- 109 Rådets tredje argument består af to led. Det hævdes dels, at de af sagsøgeren afgivne oplysninger var i strid med dem, som blev afgivet tidligere, dels at de blev fremsendt for sent eller på et sprøg, der ikke kunne benyttes.
- 110 For så vidt angår påstanden om, at der foreligger en modsætning, finder Retten, at den ikke kan tages til følge af følgende grunde.
- 111 For det første er denne påstand kun blevet fremsat af Rådet med det formål at bestride de af sagsøgeren fremlagte beviser. Påstanden er overhovedet ikke en anledning for institutionen til at angive en berettigelse for den løsning, der i sidste ende blev anvendt af Rådet med hensyn til behandlingen af biprodukterne. En løsning, der ved udstedelsen af den midlertidige forordning er begrundet i en åbenbar vurderingsfejl og en manglende omhyggelig undersøgelse af sagens akter, kan imidlertid ikke opretholdes ved udstedelsen af den endelige forordning med henvisning til, at de forhold, som sagsøgeren efterfølgende har gjort gældende, indeholder modsigelser. Et sådant argument udgør ikke en berettigelse for den

metode, der i sidste ende blev anvendt af Rådet, lige så lidt som dette er tilfældet for de to første argumenter, der blev behandlet ovenfor.

- 112 Hertil kommer, at rigtigheden af visse af de af Rådet påståede modsigelser, som der redegøres for i svarskriftet, ikke er godtgjort.
- 113 Den omstændighed, at sagsøgeren nu anfører, at »produktionsomkostningerne for biprodukterne ikke blev udskilt fra produktionsomkostningerne for para-cresol«, og anmoder om, at de »specifikke omkostninger, der er forbundet med produktionen af biprodukterne, trækkes fra produktionsomkostningerne for para-cresol«, eller det, at sagsøgeren skulle have tøvet mellem udbyttetmetoden eller markedsværdimetoden, udgør ikke egentlige modsigelser i sagsøgerens successive udtalelser. Modsigelsen, for så vidt den eksisterer, udgør reelt en modsætning mellem sagsøgerens anmodninger og den forståelse, som Kommissionen havde heraf ved udstedelsen af den midlertidige forordning. Modsigelsen lader også til at stamme fra den omstændighed, at Kommissionen og Rådet restriktivt begrænser sig til visse metoder for hensyntagen til omkostningerne for biprodukterne, hvilket er nævnt i præmis 77 og 78 ovenfor. Det bemærkes dog, at der ikke i grundforordningens artikel 2, stk. 5 — forudsat at der handles i overensstemmelse med almindeligt anerkendte bogføringsprincipper i det pågældende land — er fastsat nogen særlig begrænsning med hensyn til de metoder, der kan anvendes ved vurderingen og den regnskabsmæssige behandling af omkostningerne.
- 114 For så vidt angår Rådets påstand om, at de af sagsøgeren afgivne oplysninger blev indgivet for sent og ikke kunne efterprøves, enten på grund af forsinkelser eller af sproglige grunde, er den heller ikke af en sådan art, at det ved udstedelsen af den anfægtede forordning kan berettige opretholdelsen af en oprindelig løsning, der har grundlag i en åbenbar vurderingsfejl og en manglende omhyggelig undersøgelse af sagens akter.
- 115 Retten finder endvidere, at denne påstand ikke er begrundet.

- 116 Hvad angår for det første Kommissionens påstand i telefaxen af 25. august 2003 om, at de af sagsøgeren afgivne oplysninger den 18. november 2002 vedrørende biprodukterne var indgivet for sent, bemærkes, at Rådet i retsmødet afstod fra at påberåbe sig dette.
- 117 Det står for så vidt fast, at Kommissionens standpunkt i forslaget til den endelige forordning og Rådets holdning i den anfægtede forordning navnlig er begrundet i, at oplysningerne angiveligt blev indgivet for sent.
- 118 Det ligger imidlertid fast dels, at telefaxen af 18. november 2002, der ganske vist forelå nogle dage efter fristen for afgivelse af besvarelsen af antidumping-spørgeskemaet, fremkom til Kommissionen syv dage før kontrolbesøget. Dels var denne telefax et svar på en telefax fra Kommissionen af 15. november 2002, hvori sagsøgeren udtrykkeligt blev opfordret til at angive enhver fejl, som måtte vise sig ved forberedelsen af kontrolbesøget. Endelig ligger det fast, at telefaxen af 18. november 2002 i sin tid blev taget i betragtning af Kommissionen. Ved at gøre dette, benyttede Kommissionen sig blot af muligheden for — anerkendt i den retspraksis, der er nævnt i præmis 67 ovenfor — at tage hensyn til oplysninger, som kommer frem efter udløbet af de fastsatte frister. Under disse omstændigheder kunne Kommissionen ikke med rimelighed påstå — hvilket den alligevel gjorde i telefaxen af 25. august 2003 og for at begrunde sin afvisning af at undersøge spørgsmålet om biprodukterne igen — at telefaxen af 18. november 2002 var fremkommet for sent.
- 119 Hvad angår for det andet den omstændighed, at anmodningen om fradrag af salgsværdien af biprodukterne fremkom for sent, som påstået af Kommissionen i telefaxen af 25. august 2003, og at anmodningen ifølge Kommissionen først blev fremsat den 22. april 2003, dvs. efter den midlertidige forordning, finder Retten, selv om sagsøgeren kunne have udtrykt sig mere detaljeret i sine svar i antidumping-spørgeskemaet, at anmodningen om fradrag for omkostningerne for biprodukterne ikke desto mindre fremgik klart af telefaxen af 18. november 2002, der — som nævnt

i præmis 73 ovenfor — indeholdt en anmodning om, at produktionsomkostningerne for para-cresol i undersøgelsesperioden blev fastsat til [fortroligt] CNY og ikke [fortroligt] CNY, dvs. en nedsættelse på [fortroligt] CNY, der ifølge sagsøgeren svarer til produktionsomkostningerne for biprodukterne i undersøgelsesperioden. Retten finder derfor, at Kommissionen og Rådet, henset til sagens særlige omstændigheder, ikke kan kritisere sagsøgeren for at fremsende supplerende oplysninger, efter at sagsøgeren først, da den midlertidige forordning blev udstedt, fik meddelelse om, at Kommissionen ikke havde forstået denne anmodning om fradrag. Det følger heraf, at sagsøgeren kunne fremsende sådanne oplysninger efter denne forordning, som støttede selskabets anmodning om at trække produktionsomkostningerne for biprodukterne fra, særligt i sagsøgerens skrivelse af 22. april 2003, hvorefter det påhvilede Kommissionen at foretage en omhyggelig fornyet undersøgelse, der om nødvendigt også kunne føre til yderligere kontrolbesøg. Det modsatte standpunkt ville, hvis det blev tiltrådt, henset til sagens særlige omstændigheder, fratage den del af antidumpingproceduren, der ligger efter den midlertidige forordning, dens betydning og effektive virkning.

- 120 Med hensyn til Rådets bemærkning om, at visse dokumenter — i det væsentlige regnskaber, der blev fremsendt af sagsøgeren den 23. juli og den 25. juli 2003 — kun blev fremsendt på kinesisk, kan denne heller ikke tiltrædes af følgende grunde. Rent bortset fra spørgsmålet om, hvem det påhvilede at oversætte de pågældende dokumenter, kan denne bemærkning ikke ændre det forhold, at det henset til sagens særlige sammenhæng påhvilede Kommissionen som undersøgelsesmyndighed, og henset til sagsøgerens bemærkninger af 22. april 2003 vedrørende den midlertidige forordning, straks at iværksætte en fuldstændig og omhyggelig fornyet undersøgelse af det standpunkt, der var indtaget i denne forordning vedrørende biprodukterne. Derefter kunne Kommissionen — her forudsat, at en sådan pligt påhviler sagsøgeren — have krævet, at sagsøgeren vedlagde de fremsendte dokumenter en oversættelse. Kommissionen tog imidlertid ikke initiativ til en sådan fornyet undersøgelse. Det var sagsøgeren, der fremsendte Kommissionen dokumenter, som denne ikke havde anmodet om. Rådet og Kommissionen kan følgelig ikke for Retten gøre den manglende oversættelse gældende som begrundelse for en afvisning af at undersøge de dokumenter, der blev fremsendt af sagsøgeren efter den midlertidige forordning, idet der i øvrigt ikke er tale om den samme begrundelse, som blev anført i Kommissionens telefax af 25. august 2003.

121 Rådets fjerde argument vedrører det forhold, at de dokumenter, der blev indhentet på stedet, angav, at omkostningerne for biprodukterne blev fordelt direkte på disse biprodukter. Fire dokumenter, der blev givet til Kommissionen under kontrolbesøget, må formodes at være dem, der sigtes til i forbindelse med dette argument. Det drejer sig for det første om dokumentet »Beregningstabel for produktionsomkostningerne for Shandong Reipu Bio-chemicals Ltd« (Product cost calculation table of Shandong Reipu Bio-chemicals Ltd), der fremgår af bilag A19 til stævningen (herefter »dokument A19«), for det andet dokumentet »Produktionsomkostninger — Undersøgelsesperiode« (Cost of Production IP), der fremgår af bilag A20 til stævningen (herefter »dokument A20«), for det tredje dokumentet »Register over færdige produkter for para-cresol« (Ledger of finished products for para-cresol), der fremgår af bilag A21 til stævningen (herefter »dokument A21«), samt for det fjerde dokumentet »Omkostningsstatistikker for de omhandlede produkter i undersøgelsesperioden« (Cost statistics of products concerned during the investigation periode), der fremgår af bilag 22 til stævningen (herefter »dokument 22«). Alle dokumenterne er tabeller angivet i tal.

122 For så vidt angår dokument A19 bemærkes, at Kommissionens kritik heraf, som gentages af Rådet i svarskriftet, ikke på nogen måde giver en forklaring på, hvorfor Kommissionen fandt, at dette dokument angav, at omkostningerne for biprodukterne blev fordelt direkte på disse biprodukter. Det bemærkes i denne forbindelse, at Rådet umiddelbart efter denne kritik i svarskriftet tilføjede, at Kommissionens tjenestemænd, der forestod Kommissionens undersøgelse, »med henblik på at afklare spørgsmålet om biprodukterne og fastslå fremgangsmåden spurgte sagsøgeren [...] om selskabet direkte fordelte de relevante omkostninger under hensyn til udbytte«. Det var først »i betragtning af [sagsøgerens] svar, at Kommissionen vurderede, at alle omkostningerne angivet i [...] dokument A19 kun vedrørte det omhandlede produkt, og på grundlag deraf sluttede, at der ikke var grund til at

udlede noget som helst af de beløb, der er angivet som produktionsomkostninger for para-cresol«.

- 123 Det fremgår således, at det ikke er indholdet af dokument A19, der har ført Kommissionen til at antage, at omkostningerne for biprodukterne blev henført direkte til dem, men alene Kommissionens forståelse af sagsøgerens svar på spørgsmålet herom.
- 124 For så vidt angår dokument A20 og A21 fremgår det klart af Rådets svarskrift, at dokumenterne hverken blev krævet fremlagt eller undersøgt af Kommissionen med henblik på, hvorledes spørgsmålet om biprodukterne skulle behandles.
- 125 Med hensyn til dokument A22 har Rådet i svarskriftet selv anført, at Kommissionen »ikke henviste til dette særligt udarbejdede dokument, da den konkluderede, at omkostningerne forbundet med biprodukterne allerede var henført til disse biprodukter«.
- 126 Mere generelt, og som det fremgår af præmis 83 ovenfor, viser Rådets beskrivelse af kontrolbesøgets forløb, at Kommissionen, da den først var kommet til en antagelse om, at den fra sagsøgeren havde modtaget en bekræftelse om en direkte henførelse af omkostningerne for biprodukterne, ikke længere var interesseret i de fire ovennævnte dokumenter.

127 Det følger af ovenstående, at Kommissionens udtalelse, navnlig under høringen den 19. maj 2003, som er gengivet i 12. betragtning til den anfægtede forordning, ifølge hvilken de dokumenter, der blev givet ved kontrolbesøget, angav, at omkostningerne for biprodukterne ikke skulle trækkes fra, savner ethvert grundlag.

128 Det følger endelig af undersøgelsen af Rådets ovennævnte fire argumenter, at Kommissionen og derefter Rådet med urette efter den midlertidige forordning afviste at tage hensigtsmæssigheden af den behandling af omkostningerne for biprodukterne, der blev anvendt på dette tidspunkt, op til seriøs fornyet overvejelse, hvilket ved udstedelsen af den anfægtede forordning videreførte virkningerne af den åbenbare vurderingsfejl og tilsidesættelsen af pligten til at foretage en omhyggelig undersøgelse, som blev begået, da den midlertidige forordning blev udstedt.

129 Retten skal præcisere, at det hermed på ingen måde er fastslået, at Rådet i det foreliggende tilfælde burde have foretaget det af sagsøgerens anmodede fradrag alene på grundlag af de oplysninger, som sagsøgeren gav såvel før som efter den midlertidige forordning. Retten kan ikke foregribe den løsning, som en sådan omhyggelig fornyet undersøgelse ville have ført til. Det er hermed heller ikke fastslået, at disse oplysninger var af en perfekt kvalitet og kunne lægges til grund uden at blive efterprøvet, men alene fastslået, at Kommissionen og Rådet henset til sagens særlige omstændigheder og i lyset af disse oplysninger burde have antaget, at det standpunkt, der blev indtaget ved udstedelsen af den midlertidige forordning, var forhastet, og at de i betragtning af deres pligt til at foretage en omhyggelig undersøgelse og nå frem til en rimelig beregning af den normale værdi omhyggeligt skulle foretage en fornyet undersøgelse af spørgsmålet vedrørende biprodukterne.

130 Det følger af det ovenfor anførte i det hele, at Kommissionen og Rådet, henset til sagens særlige omstændigheder, såvel før som efter den midlertidige forordning har

tilsidesat pligten til — gengivet i den ovenfor i præmis 64 anførte retspraksis — at sikre, at der er taget hensyn til alle de relevante omstændigheder, og til at vurdere oplysningerne i sagen med al den omhu, der er nødvendig for, at det kan lægges til grund, at den beregnede normale værdi er blevet fastsat på en rimelig måde.

- ¹³¹ Det følger heraf, at den anfægtede forordning bør annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren, uden at der skal tages stilling til det andet og tredje annullationsanbringende, eller gives sagsøgeren medhold i anmodningen om, at Kommissionen tilpligtes at fremlægge beregninger for institutionens vurdering af det af EF-erhvervsgrenen lidte tab.

Sagens omkostninger

- ¹³² Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Rådet har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

- ¹³³ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Endvidere er det i artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, fastsat, at Retten kan træffe afgørelse om, at andre intervenienter end de i første afsnit nævnte skal bære deres egne omkostninger. Kommissionen og DKL, der er indtrådt som intervenienter til støtte for Rådet, skal derfor bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) **Rådets forordning (EF) nr. 1656/2003 af 11. september 2003 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af para-cresol med oprindelse i Folkerepublikken Kina annulleres, for så vidt den angår sagsøgeren.**
- 2) **Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.**
- 3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Degussa Knottingley Ltd bærer deres egne omkostninger.**

Vilaras

Martins Ribeiro

Jürimäe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. juli 2006.

E. Coulon

M. Vilaras

Justitssekretær

Afdelingsformand